

TOUHA PO ŠTĚSTÍ

BARBARA
HANNAY

Pro čtenářky
Nory Roberts

KIOKAN

edice
KLOKAN

Text Copyright © Barbara Hannay, 2020
First published by Michael Joseph.
Michael Joseph is part
of the Penguin Random House group of companies.
This edition published by arrangement
with Penguin Random House Australia Pty Ltd
via Kristin Olson Literary Agency.
Translation © Nikola Polzerová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu *SISTER'S GIFT*
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím Michael Joseph
přeložila Nikola Polzerová
Redakční úprava Hermína Vojtěchovská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-222-5

*Věnováno Liz a Marg,
mým krásným, talentovaným
a milujícím sestrám*

*Nové začátky jsou často přestrojeny
za bolestivé konce.*
– Lao Tzu

PROLOG

Když Freya ráno ucítila první kontrakce, nikomu o tom neřekla. Jednoduše na Magnetickém ostrově nastoupila na trajekt, našla si volné místo u otevřeného okna a zadívala se na racky, seřazené na přístavní hrázi. Zatímco se ptáci mezi stožáry pokrytými mušlemi potápěli pro kořist, Freya dýchala klidně a zhluboka, přesně jak ji to učili na předporodním kurzu.

My to zvládneme, Motýlku.

Trajekt byl naštěstí poloprázdný, ale o to víc sebou při cestě z kryté zátoky přes otevřené moře do Townsvillu házel ze strany na stranu. Z trhavých pohybů se Freyi zvedal žaludek a kontrakce prudce sílily. Zapudila nutkání vyjeknout a raději zavřela oči. Soustředila se na pravidelné dýchání a během něj si jemně masírovala obrovské břicho.

Sólo akce nebyla součástí plánu. Šlo o spontánní rozhodnutí. Po devíti dlouhých a mnohdy náročných měsících se holčička drala na svět a Freya náhle zatoužila významnou událost prožít o samotě.

Zachovala se sobecky? Možná, ale její velkorysost zkrátka měla své hranice.

Přesto netušila, že se porod rozběhne tak rychle. Copak si první miminka nedávají načas? Ostrov posetý borovicemi se jim pozvolna vzdaloval a každý stah se ozýval silněji a naléhavěji než ten předchozí.

Dvacetiminutová plavba se zdála nekonečná, a když konečně dorazili do zátoky Ross Creek, mladík, který měl

na starosti přivázání lodi k molu, si počínal neuvěřitelně pomalu. Turisté v přístavišti se už nemohli dočkat, až se nalodí a užijí si den na idylickém tropickém ostrově. Freya se vrávoravě postavila a vtom dole ucítila vlhkost. Zpanikařila.

Ted' ne. Ještě vydrž, Motýlku. Prosím, nespěchej.

Modlila se, aby jí plodová voda neodtekla dřív, než dorazí do porodnice. Pomaloučku a s nejvyšší opatrností se ploužila po schodišti a poprvé v životě se přidržovala zábradlí jako nemohoucí stařenka. Když se ohlásila další kontrakce, věděla, že jí nezbývá nic jiného než si zavolat taxi. V žádném případě nebyla schopná usednout za volant své rachotiny značky Honda, kterou nechala zaparkovanou na přílehlém parkovišti.

O pouhé tři hodiny později se Freya odhodlala k nezbytnému telefonátu.

„Pearl, je tady.“

„Cože? Kdo je tady?“

„Miminko. Už je na světě.“

„Ach, bože. Jak to –?“

„Je tak roztomilá. Jako by Troyovi z oka vypadla.“

„Freyo!“ Sestra zněla rozčileně. „Proč si mi nezavolala? Věděla jsi, že si to nechci nechat ujít. Troy má tenhle týden noční směnu. Mohl u toho být taky. Oba jsme u toho chtěli být. A ty jsi to moc dobře věděla!“

„Promiň.“ Freya sklopila zrak k dokonalému uzlíčku ve své náruči. Vybavila si ohromný pocit zadostiučinění a radosti, který v době, kdy se holčička s minimální pomocí porodní asistentky hravě vyklubala na svět, okamžitě přehlušil veškerou bolest. „Šlo to všechno hrozně rychle.“

„Ale vždyť jsme měli plán. Kladli jsme ti na srdce, že u porodu chceme být s tebou.“

V sestřině hlase se odrážel smutek. A výčitky. Určitě jí po tváři tekly slzy, ale Freya se odmítala cítit provinile. „Je v pořádku, Pearl. Na tom přece jediném záleží.“

„Máš pravdu...“ Pearl si odkašlala a znovu si osvojila pro ni typický panovačný tón. „Už jsi odstříkla mlezivo?“

„Ještě ne, ale chystám se na to.“

„Je to velmi důležité, to snad víš.“ Freya si představila sestřin přísný obličej. Vážný výraz bledě modrých očí, kvůli kterému působila o několik let starší. „S Troyem nasedneme na příští trajekt.“

„Skvělé.“

„Ale nebudeš ji kojít, že ne?“

„Ne, Pearl. Dodržím naši dohodu.“

„Jasně. Ano. Dobře.“ Pak s menší jistotou dodala: „Samozřejmě že ano.“

„Slibuju, Pearl. Je tvoje.“

„No, jasně. Samozřejmě že je.“

Freya pomalu vydechla. Nechtěla se hádat. Je pravda, že nedodržela všechna pravidla, která si stanovily, ale snad si zasloužila strávit chvíličku o samotě s tvorečkem, jehož v sobě nosila dlouhé měsíce.

Opětovně se zahleděla na rozkošné růžové miminko. Na jeho hebounkou kůži a bezchybné drobounké prstíky a maličká ouška. Když holčička zkřivila obličej, Freyu zaplavila vlna lásky.

„Teď je to na tobě, Pearl,“ pravila statečně. „Na tobě a Troyovi.“

„Děkuju.“

Nebylo pochyb, že se sestře znatelně ulevilo.

KAPITOLA PRVNÍ

O dvacet čtyři let později na Slunečném pobřeží

Kdyby Freya věděla, že už se do svého domova nikdy nevrátí, nespěchala by. Rozhodně by bez rozmyslu nepadla klíče z háčku v kuchyni a neutíkala ke dveřím, jen aby v zrcadle v předsíni letmo zkontrolovala vlasy a nanesenou rtěnku.

Zastavila by se a chvíli obdivovala pozdně odpolední světlo zalévající chodbu jemnou září a teplem. Naposledy by si s láskou prohlédla dubový stolek, který zdědila po babičce. Možná by dokonce v dlaních potěžkala kamínky z dovolených, které měla vystavené ve skleněné nádobě na stole.

Nejspíš by se neubránila úsměvu při pohledu na modrou keramickou vázu naplněnou květinami, které si včera koupila v supermarketu, protože se jí moc líbily – a protože si zasloužila malé povzbuzení.

Kdyby měla skutečně tušení, co se na ni chystá, vázu by vzala do náruče – stejně jako sklenici s oblázky a malý dubový stůl – a vynesla ji ven ze dveří.

Možná by utíkala zpátky do zimní zahrady, kterou proměnila v umělecký ateliér, a odnesla z domu své obrazy. Zcela jistě by se vrátila pro malou fenku Won Ton a naložila ji do auta, jenže místo toho ji zanechala v prádelně s košíkem a krmením.

Velké životní události však většinou přicházejí bez varování, bohužel. Freya se o tom koneckonců přesvědčila o rok

dříve, když Brian v pátek večer přijel domů a svým oznámením jí vyrazil dech. Stejně jako tenkrát ani dnes netušila, že se na ni žene další pohroma. Navíc měla zpoždění, a proto pospíchala.

To se jí stávalo často. Freyi se protivilo kamkoliv jezdit příliš brzy, proto přípravy na odchod obvykle nechávala na poslední chvíli. A potom nestíhala.

Byl to její zlozvyk, který Briana doháněl k šílenství. Během jejich manželství před každým odchodem do společnosti postával u vstupních dveří, popocházel z místa na místo, podupával si nebo nervózně chrastil klíči od auta, zatímco Freya si v ložnici rychle nanášela make-up, uhlazovala účes nebo upravovala šátek. Možná jeho nová manželka také brzy pochopí, jak je Brian netrpělivý.

Bylo hloupé v to doufat?

Nakonec byla konečně připravena k odchodu. Vycouvala z garáže, a aby se jí při návratu lépe najíždělo zpátky, vrata nechala otevřená – za což jí Brian také několikrát vyhuboval. A pak už se jen soustředila na nadcházející večer. S kamarádkami se chystaly na pohodovou komedii, po které následovala vynikající večeře v jejich oblíbené restauraci spojená se starým dobrým tlacháním.

Ve zpětném zrcátku naposledy zahlédla svůj dům, situovaný na rohu slepé ulice, který před pohledy ostatních chránily okázalé, zelené palmy.

Měla z něj radost, obdivovala bílé obkladové desky i velká okna se světle zelenými francouzskými okenicemi. Byl to její domov.

Jediný, který jí zůstal.

Na tamní poměry bylo ten večer v Queenslandu nebývale chladno. Útulná restaurace byla postavena ve středomořském stylu. Měla rustikální kamenné stěny a podlahy a celý prostor zahříval zapálený krb. Ve vzduchu se snoubily vůně

rajčat, česneku a bylinek. Na příborníku se vyjímalý velké mnohoramenné svícny, z nichž odkapávaly stalaktity vosku, a za zaoblenou klenbou terasy se třpytilo jasné zimní nebe.

Freya, Daisy a Jo se na sebe při tukunutí sklenicemi zakřehly. Zábavný film jim zvedl náladu.

„Jsem ráda, že jsme se zase sešly,“ prohlásila Freya, jakmile si dopřála první lahodný doušek. „Děkuju, tohle jsem vážně potřebovala.“

Přítekyňe se soucitným úsměvem přikývly. Měly v plánu Freyu přivést na jiné myšlenky, podobně jako když se Freya s Jo snažily rozveselit Daisy po úmrtí jejího manžela. Rozvod se smrtí samozřejmě nešlo srovnávat, ale Freya mezi tím v tu chvíli zas takový rozdíl neviděla.

Možná se v tom zbytečně utápěla, každopádně po Brianově odchodu se velmi styděla. Měla pocit, že selhala a že je k ničemu.

Negativní myšlenky si nyní zakázala. „Zvládám to, opravdu.“

„Samozřejmě že ano,“ ujistila ji Jo. „Vždycky jsem obdivovala, jak jsi úžasně vyrovnaná a soustředěná.“

Freya ji užuž chtěla vyličít, jak nevyrovnaně a bezradně se poslední měsíce cítila.

Daisy našťestí změnila téma. „Co říkáš na ten výtvarný kurz?“

„Zamilovala jsem si ho.“

„Nevěděla jsem, že máš umělecké vlohy,“ užasla Jo.

Freya se zasmála. „Já taky ne. Od střední školy jsem štětec nevzala do ruky, ale hrát si jen tak s vodovkami je vážně zábava. Dost mě to naplňuje. Možná jsem v sobě našla skrytý talent.“

„O tom nepochybuju.“ Daisy byla vždycky velmi loajální.

„A k tomu jsem docela propadla zahradničení,“ dodala Freya. „I když na tebe nemám, Daisy. Dříve jsem si vystačila s pokojovými rostlinami, ale přednedávnem jsem začala pěstovat vlastní zeleninu. Teda jenom rajčata a hlávkový

salát, ale to pro začátek stačí.“ Musela se více soustředit na pozitiva. Vyjmenovat nahlas nedávné úspěchy jí dělalo dobře na duši.

„Předpokládám, že na randění jsi ještě neměla náladu,“ nadnesla Daisy s nasmělým, téměř omluvným úsměvem.

„Vlastně měla.“ Freya se zaškaredila. „Ale jenom jednou.“ V supermarketu narazila na jednoho muže – vdovce, který ji pozval na skleničku, což se dalo pokládat za rande. Zastihl ji v den, kdy se cítila zbytečně a trochu osaměle, proto souhlasila.

„Nepadli jsme si do noty,“ přiznala. „Nemluvil o ničem jiném než o burze, golfovém handicapu a svých úžasných synech.“

Jo účastně protočila oči v sloup. „Nevzdávej to. Jsem si jistá, že ten pravý na tebe pořád ještě čeká. Každopádně jsem ráda, že jsi nepřišla o svůj dům.“

Jo se na svět dívala pragmaticky.

Ale ano, našťestí jí zůstal její nádherný dům. Freya se snažila být vděčná za to, že nepřišla o střechu nad hlavou, zatímco Brian s Amber si museli pronajmout dvoupokojový byt v Mooloolaba, několik ulic od nábřeží, bez šance na pěkný výhled. Jenže když vás manžel vymění za mladší model, vděčnost je to poslední, na co myslíte.

Vývoj událostí ji šokoval a zraňoval, a nejen to – šlo navíc o nehorázné kliše. Něco takového se přece stává jen ve filmech.

Ne Freyi a Brianovi.

Proboha, vždyť nepatřili mezi nudné manželské páry. Vedli akční a zábavný život, pořádali ty nejlepší večírky, pravidelně jezdili do zahraničí a společně vedli prosperující podnik Elektrické rozvody Briana Brighta.

Freya přes dvacet let řídila kancelář, odpovídala na telefony, starala se o všechno papírování, vedla účetnictví, pachtila se s daněmi a v neposlední řadě pečovala o pořádek –

leštila okna, umývala podlahy a zalévala rostliny v květináčích, jen aby se u nich zákazníci cítili co nejlépe.

Nepřišla pouze o manžela, ale o celou svou kariéru. Nahradila ji Amber, dvaatřicetiletá vlnadná blondýna s nadýchanými vlasy.

Dvaatřicetiletá? Bylo to smíchu. A to nejlepší nakonec – Brian se s ní seznámil v práci, když jí do ložnice instaloval nový stropní ventilátor. Ach jo... Ubohost. A jak se u všech všudy mohla Amber zamilovat do muže po padesátce, plešatícího s šedinami, kterému rostlo viditelné bříško?

Freyu stále zraňovalo, jak ji Amber snadno a rychle nahradila. Neuměla si představit, o čem spolu celé dny mluví. Možná ani tolik nemluvili. Nejspíš nevytáhli paty z ložnice, a přestože na to nechtěla ani pomyslet, její představivost na to měla jiný názor.

Utěšovala se přesvědčením, že jim vztah nevydrží.

Ne snad, že by pak chtěla Briana vzít zpátky. *To tedy rozhodně ne.*

„Měly bychom si prohlédnout menu,“ navrhla, když si uvědomila, že se odmlčela na příliš dlouhou dobu. Jakmile si objednaly jídlo, stočila rozhovor k rodinám. Jelikož sama neměla děti, vždy se velmi zajímala o potomky svých kamarádek. Z Daisy se dokonce před několika měsíci stala babička – těšila se z roztomilého baculatého vnoučka, který se zrovna učil chodit.

S dolitými sklenicemi se ženy uvolnily a vesele debatovaly o filmu, který před chvílí viděly, o sportovních úspěších Joiných dětí a o dobrodružstvích v Jižní Americe, které zažívala Daisyna mladší dcera. Pak jim na stole přistály objednané a přímo fantasticky vonící pokrmy, umělecky naranžované na moderních kameninových talířích. Když Freya zapíchla vidličku do šťavnaté krevety, chuťové buňky se jí zatetelily blahem.

Rozhovor pokračoval dál. Přes jídlo a módu až ke vzdálenějším členům rodiny. Joina matka se přestěhovala do domu

s pečovatelskou službou. Daisyna sestra trénovala na maraton. Freya bohužel neměla čím přispět, protože ona s rodinou neudržovala pravidelný kontakt.

„Slyšela jsem, že je Amber těhotná.“

Nepříjemnou zprávu vyslovila Jo. Snažila se přitom působit ohleduplně, avšak Freyu ta slova zasáhla téměř atomovou silou. Viditelně sebou šklubla.

Takže už o tom všichni vědí.

„Ano,“ přikývla zdráhavě. Byla odhodlaná novinku před děvčaty utajit. Ranilo ji, že Brian s Amber čekají dítě. Brian – její Brian – bude otcem. Dítěti jiné ženy.

Vzhledem k tomu, že si v manželství prošli potraty a trpkými zklamáními, Freyi tato informace – kterou ji před týdnem opatrně, téměř se strachem v očích, sdělil bývalý muž – zlomila srdce.

„Přeju jim to,“ hlesla statečně, ale k úsměvu se nepřiměla.

Daisy se k ní natáhla, stiskla jí ruku a pohledem dala najevo pochopení.

Freya měla po náladě. Ambeřino těhotenství byla poslední kapka. Zprávu zpracovávala daleko hůř než fakt, že se svému manželovi omrzela. Bůhví, že ona jej měla místy také plně zuby, ale přeci existovala nějaká loajálnost, nebo ne?

Potřásla hlavou, aby zapudila depresivní myšlenky, narovnála se a zkusila malý úšklebek, který snad nepůsobil příliš falešně. „Už jsem vám říkala, že jsem nově vymalovala ložnici?“

„To je úžasný nápad,“ potěšila ta zpráva Daisy. „Pořídila sis i nový nábytek?“

Freya zavrtěla hlavou. „I když bych se té postele ráda zbavila, teď nemůžu zbytečně utrácet. Ale koupila jsem si novou deku, ložní prádlo a polštáře.“

„Do jakých barev?“

„Do růžové a oranžové.“ Freya se zatvářila triumfálně. „Ani stopy po snobské šedi, což by se Brianovi ani za mák nelíbilo.“

„No páni! Tomu říkám sladká pomsta. Růžovo oranžová ložnice, to zní skvěle,“ zasmála se Jo, jediná z trojice, která měla stále po boku manžela. „Děláš dobře!“

„Musím uznat, že mě ty komicky zářivé barvy po ránu po každé rozveselí.“

„Jo, vymyslela jsi to geniálně.“ Daisy pozvedla skleničku. „Na mnoho dalších veselých rán.“

Jakmile si přitukly, Freyi zazvonil telefon. Samozřejmě že v kabelce vyklouzl z malé kapsičky a spadl na samé dno, kde se ztratil mezi peněženkou, změtí starých nákupních seznamů, pouzdem od brýlí a hřebenem. Než telefon vydolovala, hrozilo, že volající hovor položí.

„To je zvláštní,“ prohlásila, když se zadívala na displej. „To je Louise Richardsová, moje sousedka. Co mi v tuhle dobu může chtít?“

KAPITOLA DRUHÁ

Překrásný večer panoval i na dvanáct set kilometrů vzdáleném Magnetickém ostrově. Z restaurační terasy Billie na inkoustovém nebi viděla zářivý půlměsíc, jenž tmavou zátoku zaléval stříbrným světlem. Zima v severním Queenslandu se předváděla v plné parádě a Billie byla skoro vděčná, že se vrátila domů.

Samozřejmě že ostrov nešlo srovnávat se Santorini. Zde se nerozprostíraly vinice pod kopci s modrými klenutými kostely. K útesu, jenž jako by vyrůstal ze safírově modrého moře, se nebezpečně nenakláněly vápencově bílé stavby. A v jejich společné domácnosti na ni nečekal Petros.

Ještěže ničivá bolest z rozchodu mírně polevovala, třebaže šnečím tempem. Billie by si pobyt na rodném ostrově možná docela užívala, kdyby nebyla celé dny na nohou. Zatím ani neměla čas jít si zaplavat do své oblíbené zátoky. Přes den v restauraci zametala, stírala podlahu, utírala prach, vyklízela myčku a leštila stříbro a večer obsluhovala hosty.

Kamarádi si ji dobírali, že jakožto jediné dítě úspěšných majitelů restaurace Island Thyme, vyhrála v loterii. Netušili však, co všechno to obnáší. Ten večer nevyšetřila ani chvíli, aby se zastavila a obdivovala krásu měsíce.

Poté, co sesbírala a zručně odklidila plnou náruč prázdných talířů a příborů ze stolu číslo čtyři, utíkala zpátky do kuchyně, kde už čekaly dvě porce jehněčího, miska perské čočky a středně propečený steak. Pokrmy odnesla ke stolu šest a při dolévání vína nezapomněla na úsměv.

Zrovna když chtěla zkontrolovat, zda nikomu nic nechybí, všimla si, že po kamenných schodech vedoucích z pláže stoupají další hosté. Billie potlačila povzdech i přání zavolat rodičům, aby co nejdříve obstarali výpomoc, a vyrazila ke skupince.

„Belindo!“ zavolala jedna z příchozích, než se jich Billie stačila zeptat, zda mají rezervaci.

Brr! Téměř nikdo, dokonce ani její rodiče, ji takto nesměl oslovovat. Jaké „štěstí“, že mezi novými návštěvníky kráčela její učitelka ze sedmé třídy. Přestože se Sonja Brassalová snažila schovat příznaky stárnutí pod velkou vlněnou kapucí, Billie neuniklo, že jí dlouhé vlasy zcela zešedivěly. Její falešná dobrosrdečnost, zakrývající panovačnou povahu, se však vůbec nezměnila.

Úskalí života na malém ostrově. Podobně jako na venkově tu člověk neustále narážel na lidi z minulosti.

„Dobrý večer, paní Brassalová.“ Billie na tváři vykouznila svůj nejmilejší úsměv. Matka jí koneckonců neustále opakovala, že úspěch každé restaurace stojí na výborné obsluze. Jestliže se nebudete usmívat a zahrnovat hosty pozorností, příště se k vám nevrátí. „Jak se máte?“

„Skvěle, Belindo. Nikdy lépe, děkuji za optání. Ráda tě vidím.“ Sonja Brassalová si ji prohlédla od hlavy až k patě. „Musím uznat, že vypadáš velmi k světu. Slyšela jsem, že jsi trochu cestovala.“

„To je pravda.“

„Výborně. Cestování rozšiřuje mysl a ty jsi v sobě měla vždy ukrytý velký potenciál.“

Potenciál? Opravdu? No, dobře...

„Přesto rodiče jistě těší, že ses jim vrátila domů,“ dodala.

„Ano.“ Tentokrát Billie úsměv lehce povadl.

„Jsi moc hodná, že jim vypomáháš. Vaší restauraci jsme si velmi oblíbili, není to pravda, Thomasi?“

Nízký, plešatý muž s brýlemi a bílým knírkem poslušně přikývl.

Billie jeho pohyb napodobila. „Já – ehm... předpokládám, že máte rezervaci...?“

„Samozřejmě.“ Sonja Brassalová si téměř odfrkla a zadívala se na knihu rezervací, ležící na přilehlém pultíku. „Musíte nás tam mít poznačené. Pod jménem Brassal. Stůl pro čtyři.“

„Jistě.“ Billie se vlídným pohledem snažila zakrýt rozpaky. Možná že rezervaci vyřídil Gavin, jejich šikovný šéfkuchař. Aniž by informaci zkontrolovala, popadla potřebný počet jídelních lístků a naznačila hostům, aby ji následovali. „Pojďte prosím za mnou.“

Naštěstí se v rohu terasy skutečně nacházel jeden prázdný stůl. Kromě běloskvoucího prostírání a vyleštěného stříbrného servisu nabízel také dokonalý výhled na zátoku zalitou měsíčním světlem.

„Ach, jak rozkošné.“ Druhá žena ze skupiny byla u vytržení a po dosednutí na židli s nadšeným výrazem a dlaněmi přitisknutými k hrudi fascinovaně zírala na úžasnou scenérii.

„Moje sestra žije v Melbourne.“ Paní Brassalová se naklonila k Billie a spiklenecky na ni mrkla. „Závidí nám nádherné zimní počasí a vyhrožuje, že se sem přestěhuje.“

„Poradili jsme jí, aby si zde nejprve zkusila prožít léto,“ přisadil si její manžel.

„Vždyť je tu jako v ráji,“ namítla sestra a ukázala k temnému moři. „Jako bychom se nacházeli na řeckém ostrově. Tak malebné a romantické, a přesto jsme stále v Austrálii.“

Billie se snažila ignorovat bolestivé píchnutí u srdce, které vyvolala vzpomínka na Řecko. *Zapomeň na něj. Zapomeň na Santorini.*

S ledovým výrazem rozdala jídelničky a do sklenic nalila vodu.

„Nechám vás, abyste si –“

Sonja Brassalová se bez varování chopila její paže. Opětovně se k ní naklonila a ztišila hlas. „Chci ti říct, že je od tebe

vážně velice hezké, že si svým rodičům nabídla pomocnou ruku. Potřebují zvolnit.“

Billie měla na jazyku, že její návrat na ostrov je jen dočasný – vlastně velice dočasný. Málem zavtipkovala, že zde pracuje jen kvůli penězům, jenže vážný výraz v učitelčiných očích ji rázem umlčel. Jako by chtěla naznačit, že ví něco, o čem Billie nemá ani tušení. Copak věděla o jejich rodičích víc než ona sama?

Billie si musela přiznat, že od doby, co se vrátila, byli máma s tátou vůči ní zdrženliví. Dávala to za vinu jejich dlouhému odloučení, možná si jednoduše odvykli dceru zahrnovat do diskuze. Jenže co když v tom bylo něco víc? Něco, o čem by jejich milovaný jedináček měl vědět?

Na podobné otázky nyní nebyla vhodná doba. Billie proto jen přikývla, poděkovala a pospíchala ke stolu číslo pět, aby zjistila, zda hosté už mají vybraný dezert.

KAPITOLA TŘETÍ

„Freyo?“
Z vyděšeného tónu v sousedčině hlase se Freyi orosilo čelo. „Ano?“

„Ach, Freyo. Mrzí mě to, ale mám pro tebe strašnou zprávu. Měla by ses hned vrátit. Tvůj dům –“

„Můj dům?“

„Ano. Hoří.“

„Ach, bože.“ Šok Freyu téměř povalil. To nemohla být pravda. To nebylo možné.

„Zavolali jsme hasiče,“ informovala ji Louise. „Jsou na cestě.“

Freya tomu nemohla uvěřit. Bezděky ze sebe vyloudila tiiché zaúpění. Určitě se jí to jen zdálo.

„Freyo, co se stalo?“ ozvala se Daisy vedle ní. Zněla polekaně a nervózně. Nato Freyu chytla za ruku. „Co se děje?“

Freya zavrtěla hlavou. Nechtěla odpovědět. Možná, že když o tom nebude mluvit, nestane se to skutečností.

V telefonu se znovu ozvala Louise Richardsová. „Je mi to tak líto, Freyo.“

„Je to – je to zlé?“ špitla.

„Ano,“ vzlykla Louise. „Je to děsivé.“

Vtom sousedčin zoufalý hlas přehlušily hlasité sirény. Prořezávaly se prostorem až do Freyina srdce.

Zavěsila. Musela tomu uniknout.

„Freyo, co se stalo?“ naléhaly Daisy s Jo jednohlasně.

Nezmohla se na odpověď. Ochromovala ji panika. Kéž by to byla jen ošklivá noční můra, ze které se co nevidět probudí.

„Hej,“ oslovila ji Daisy tiše a jemně ji pohladila po paži. „Jsme tu pro tebe.“

Polkla, aby ulevila staženému hrdlu. Když se zadívala kolem sebe, viděla útulnou restauraci a spokojené strážníky. Krásný prostor osvětlovaly zapálené svíčky. Vše pokračovalo beze změny.

Třeba si ten hovor jen představovala. Možná jí přeskočilo.

Pak spatřila vyděšené tváře kamarádek, které na ní dychtivě visely očima.

Nepatrně zavrtěla hlavou a pak konečně promluvila. „V mém domě hoří.“

„Proboha, to snad ne.“ Daisy byla rázem na nohách a natahovala se pro kabelku.

Jo nezůstala pozadu a rychle zamířila k pultu. „Zaplatím účet,“ zavolala přes rameno.

„Pojď, musíme jet.“ Daisy Freyu naléhavě zatáhla za ruku.

Freya pochybovala, že se dokáže hýbat. Nohy měla tak vratké, že by ji pravděpodobně neunesly.

„Pojedeme mým autem,“ rozhodla Daisy a pomohla jí vstát.

„Ne, jsem v pohodě.“ Freya se postavila a nohy ji překvapivě nezhadly. „Můžu řídit.“

„Ne, nemůžeš,“ trvala na svém kamarádka. „Za těchto podmínek určitě ne. To pusť z hlavy.“

Vzhledem k tomu, jak se jí točila hlava, nejspíš nyní nestálo za to si cokoli dokazovat. Freya se nechala odvléct ven, kde ji do obličeje udeřil chladný vánek. O chvíli později už seděla na místě spolujezdce v autě značky Volvo, když vtom se z rádia ozvaly tóny klasické hudby. Řidička rádio okamžitě vypnula. Jo se nasoukala dozadu. Dveře se zabouchly a auto se dalo do pohybu.

Vycouvaly z parkoviště a sjely na klikatou silnici vedoucí k dálnici. Cesta k Freyinu domu trvala dvacet minut.

Dvacet minut! Za tu dobu mohl dům lehnout popelem. Dvacet minut budou ohnivé plameny olizovat, pálit a ničit vše, co jim přijde do cesty.

„Proboha, Won Ton!“ vykřikla Freya, když si náhle vzpomněla na svého malého hebkého teriéra. „Zavřela jsem ji do prádelny!“

„Nejsou tam vyklápěcí dvířka?“ připomněla jí Jo.

Freya přikývla. „Ano,“ odpověděla, ale pak zasténala. „Co když bude tak vystrašená, že jimi nebude chtít proběhnout? Co když se přiotráví kouřem?“

„Jsem si jistá, že se dostala ven.“ Daisy zněla přesvědčivě. „Je velmi chytrá. Bude v pořádku.“

„Musím zavolat Louise, aby ji našla.“

Freya v ruce pevně svírala mobil, jenže kvůli tekoucím slzám neviděla na displej. Úpěla a klela, dokud kontakt nenašla.

„Louise,“ vydechla ostražitě. „Viděla jsi Won Ton?“

„Ach bože, zlato.“ O takovou reakci Freya nestála. „Půjdu se po ní podívat. Zeptám se hasičů a za chvíli ti zavolám, ano?“

„Ano, díky.“ Přemožená obavami nechala Freya telefon spadnout do klína, zavřela oči a opřela se do sedadla. Vždy se pokládala za silného člověka – v práci, v osobním životě, i rozvod zvládla obstojně. Obvykle ke všem problémům přistupovala se vztyčenou hlavou. Nyní si však připadala bezradná a zbytečná. A její dům a nejspíš také domácího mazlíčka zatím šířal nelítostný oheň.

Snažila se nemyslet na strašidelně zářivé plameny natahující se k černé noční obloze, polykající celý její svět.

Zatímco uháněly dálnicí – Daisy bezpochyby překračovala povolenou rychlost – Freya se dál utápěla v myšlenkách. Copak ji vesmír nepotrápil už dost? Nechal ji bezdětnou a rozvedenou. Toto už přece překračovalo všechny meze.

Jak si jeden člověk může vysloužit tolik smůly?

Mohla si za to snad sama? Měla špatnou karmu? Během života se sice dopustila několika chyb, ale vždy měla dobré úmysly. Kdyby se lépe dívala kolem sebe, možná by si při odchodu všimla, že je něco v nepořádku.

Příliš spěchala. Ztraceně, snad nenechala zapnutou troubu nebo žehličku, že ne? To snad ne. Bylo hrozné představit si, že by té pohromě dokázala předejít, kdyby dávala větší pozor.

Kdyby tak mohla vrátit čas.

Ze všech sil se snažila vybavit si poslední minuty v domě. Proč nezkontrolovala všechny spotřebiče a zásuvky? A proč se alespoň na vteřinu nezastavila a nerozhlédla kolem?

Třeba by hrozícímu nebezpečí zabránila. Zachránila by stará fotoalba a důležité dokumenty.

Při představě, že milované fotografie, zachycující celý její život, pohltil požár, tiše zakvílela. Fotky z dětství, ze školy, drahocenné snímky s mámou a obrázky jejího prvního přítele Seba, které si čas od času prohlížela.

Pomoc! Ať jde jen o malý požár...

Když Daisy konečně zahrnula do Freyiny ulice, na chodníku i na silnici postávaly skupiny zvědavců v pyžamech a teplákových soupravách a na příjezdové cestě parkovaly dva hasičské vozy. Na místo dorazil i televizní kameraman. A všichni do jednoho zírali na doutnající ruiny jejího domova.

„To snad ne,“ hlesla Daisy, když zastavila za červeným vozem a vypnula motor.

Ten pohled šel jen těžko zpracovat, ale v jednom měla Freya jasno – požár byl horší, *mnohem* horší, než si představovala.

Po střetu s ošklivou realitou se jí do plic nedostávalo vzduchu. Její dům, její nádherný domov... kompletně celý... byl...

Pryč.

Zůstaly pouze zčernalé zdi se zejícími dírami po oknech. Hasiči na žebřících stříkali vodu prostorem, který dříve zakrývala střecha.

Milovaná ložnice i kuchyně, pověstné tlukoucí srdce domova.

Všechno.

Pryč.

Přestože před sebou měla nepochybný důkaz, stále tomu nedokázala uvěřit.

Roztřesenýma rukama otevřela dveře od auta a málem upadla na chodník. Jakmile znovu nabyla rovnováhu, uvědomila si, že Daisy s Jo stojí vedle ní. Zeširoka otevíraly ústa a do očí se jim draly slzy. Freya by se v tu chvíli nejradši propadla do země a zmizela.

„Ach, Freyo.“ Daisy k ní natáhla paže a ona se jí svalila do náruče.

Jo se k nim rychle přidala, a přestože ji obklopovala odporná noční můra, Freya se v jejich přátelském objetí cítila bezpečně. A potom zaslechla povědomé kňučení. Otočila se a uviděla statného hasiče s helmou a ochrannou výstrojí, jenž k sobě tiskl malou chlupatou kuličku.

„Won Ton!“ *Zázrak.*

Požárníkův obličej byl černý od sazí, ale když se pou-smál, odhalil řadu bílých zubů. „Našel jsem ji schovanou ve křoví.“

„Ach, díkybohu.“ Freya se se slzami v očích zasmála a převzala si od muže chvějícího se psa. „Teda díky vám,“ dodala a přivinula k sobě maličkou fenku, očividně strachy celou bez sebe.

„Budeš v pořádku, Freyo. Věř mi,“ konejšila ji Daisy. „Zvládneš to.“

Jenže Freya nechtěla nic zvládat – chtěla, aby k tomu nikdy nedošlo. Život ji však už několikrát postavil před krutou zkoušku a ona věděla, že nemá na vybranou. Byla vděčná, že alespoň nikdo nezmínil Fénixe vstávajícího z popela.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Zatímco Billie kráčela do domu svých rodičů, večerní ticho protínal naříkavý zpěv kolihy velké.

Bylo zvláštní jejich nové obydlí nepokládat za vlastní. Jako kdyby do něj nepatřila. Když před dvěma lety odcestovala do zahraničí, rodiče se z domu, ve kterém vyrostla, odstěhovali. Od narození s nimi obývala skromný domek v boční ulici na Picnic Bay. Mladistvá Billie tátovi pomohla natřít fasádu odvážnou, veselou akvamarínovou barvou a okenní rámy nabarvili do zářivě žluté. Nyní rodiče bydleli ve vkusném, architektem navrženém kvádru ze dřeva a skla, usazeném na kamenném mysu s překrásným výhledem na moře.

Interiér byl nádherný – velká okna, naleštěné dřevěné podlahy a ocelové doplňky, které odpovídaly máminu střídmemu, ale vybranému vkusu – přesto se v něm Billie necítila jako doma. Včera, když autem projížděla kolem rodného zchátralého stavení se zarostlou zahradou, zastesklo se jí tak, že málem zastavila a zaklepala na žluté vstupní dveře.

Co by tak novému majiteli asi řekla? *Chtěla bych se jen mrknout do dětského pokoje?*

Problém byl, že přestože Billie už dávno vyrostla, stále ji mrzelo, jak rodiče naložili s jejími věcmi. Sami rozhodli, co je třeba vyhodit a co uložit do krabic a odklidit do zadní části jejich nové garáže.

Billie doufala, že matka alespoň do nastřádaných pokladů nestrkala nos. Přičila se jí představa, jak si prohlíží stránky jejího pubertálního diáře, který si vedla v desáté třídě. A co

se asi stalo s marihuanou, kterou schovávala vzadu ve skříni v krabici od bot?

Bylo to tak ponižující.

Každopádně rodiče si výtky vůči ní nikdy nenechávali pro sebe, takže kdyby na něco z toho narazili, už by o tom věděla.

Když Billie vstoupila do elegantní kuchyně s dvojitou troubou a indukční varnou deskou, napadlo ji, jestli mámu s tátou přece jen nesužují nějaké těžkosti. V domě panovala tma, takže už asi ulehli do postele. Na tom nebylo nic zvláštního, vzhledem k tátovým ranním směnám v nemocnici. Jenže Billie se od návratu domů nedokázala ubránit pocitu, že se v jejich chování cosi změnilo.

Netušila však, o co jde. Snad se z nich nestali snobi jenom proto, že se přestěhovali do honosnějšího sídla. Mezi jejich oblíbené pořady stále patřil *MasterChef* a jakákoliv adaptace od Agathy Christie. Otec stále pracoval ve Všeobecné nemocnici v Townsvillu, kam se den co den přepravoval trajektem. V nové garáži se však již nepovalovaly rybářské pruty a navijáky, vrhací síť ani pasti na kraby, tak jako tomu bylo dřív.

Její matka Pearl upustila od každodenních nádenických prací kolem restaurace a sama sebe povýšila na manažerku. Když se Billie zeptala, co to obnáší, ohromilo ji, jak matka dokáže zapáleně mluvit o monitorování peněžních toků a plánování marketingových strategií.

Billie pochybovala, že matčinu proměnu způsobily nově nabyté dovednosti nebo nový slovník. Ve vzduchu viselo hmatatelné napětí a Billie se mohla jen domýšlet, co je vyvolalo. Že by starosti s financemi? Zaplatili snad za dům víc, než si mohli dovolit, nebo už podnik nevydělával tolik jako dřív? Nebo rodiče trápí něco úplně jiného?

Samozřejmě bylo možné, že po rozchodu s Petrosem bylo její vnímání reality zastřeno vlastním smutkem a zoufalstvím. Kdyby jí Sonja Brassalová neuštědřila onen významný pohled, pravděpodobně by starosti s rodiči hodila za hlavu.

Podobně tajemně se bývalá učitelka zatvářila i při odchodu z restaurace, kdy Billie odtáhla stranou a koutkem úst pronesla: „Jak už jsem řekla, Belindo, jsi moc hodná, že svým rodičům vypomáháš. Pravděpodobně jsou za to velmi vděční, ale pamatuj, že by ses na ostrově neměla zdržovat příliš dlouho.“

Billie nevěděla, co na to říct. Nepřipadalo jí, že se zachovala zvláště šlechetně. Zkrátka jen potřebovala peníze a azyl, dokud si nerozmyslí, co dál. A její rodiče zas takovou vděčnost neprojevovali. I kdyby byli rádi sebevíc, že jejich dcera přiložila ruku k dílu, co s tím měla společného paní Brassalová?

„Co je na ostrově špatného?“ neubránila se otázce a doufala, že nezní příliš naivně. „Vy tu žijete celý život, a přesto jste zde šťastná, nebo ne?“

„To ano,“ souhlasila, „ale s tebou je to jiné, Belindo.“

„Opravdu?“

Sonja Brassalová přimhouřila oči a upřeně se na ni zadívala, jako kdyby se jí snad snažila číst myšlenky. Potom pomalu přikývla. „Ano. Vždy jsi v sobě měla velký potenciál. Nedopusť, abys ho promrhala.“

Nato s vlající kapucí odplula vstříc temné noci a manžel se sestrou a švagrem ji zdrženlivě následovali. Billie byla z její řeči naprosto zmatená.

Co měla pořád s tím potenciálem? Jako kdyby snad ve škole nějak vynikala, vždyť patřila mezi průměrné studenty. Na střední škole – kvůli níž musela dojíždět na pevninu, protože na ostrově žádná nebyla – se z ní stala rebelka, která si místo Belindy nechávala říkat Billie. Pravidelně se dostávala do nejrůznějších průšvihů, proto si rodiče oddechli, když s odřenýma ušima prolezla dvanáctou třídou a ani na ni nenaléhali, aby se přihlásila na vysokou.

Šťastný útek, myslela si, ale čas od času jí vrtalo hlavou, jaké by to bylo, kdyby se tenkrát rozhodla jinak.